

BỘ III – Đại Đạo Hái Hoa**Hồi 4****Ai hạ độc thủ****1.**

Sau khi Lãnh Huyết và Thiết Thủ ra khỏi đô đốc phủ, cả một đoạn đường dài, hai người đều im lặng không nói gì.

Sau hồi lâu im lặng, đột nhiên Lãnh Huyết lên tiếng trước: “Đại đạo hái hoa Hoắc Ngọc Thi chết rồi”.

Thiết Thủ hình như cũng hiểu được ý chàng muốn nói gì: “Kẻ dung túng cho hãn phạm tội là Hoắc Chủ Tuyền cũng chết rồi”.

Lãnh Huyết nói: “Vụ án này xem ra đã có thể kết thúc”.

Thiết Thủ lắc đầu: “Nhưng vụ án của Quách bộ đầu vẫn chưa có manh mối”.

Hai mắt Lãnh Huyết sáng bừng lên: “Có!”.

Thiết Thủ nói ngay: “Đệ nói đi!”.

Lãnh Huyết gật đầu: “Quách Thu Phong từng nói với chúng ta, trước khi tử nạn, Quách bộ đầu đã có hai phát hiện, một là bí mật trong quan tài...”.

Thiết Thủ tiếp lời: “Một là bí mật trên bia mộ”.

Lãnh Huyết mỉm cười: “Chúng ta thử giả thiết thế này”.

Thiết Thủ nói: “Có phải đệ muốn giả thiết “bí mật” thứ hai mà Quách bộ đầu phát hiện chính là bí mật tấm bia mộ của Hoắc Ngọc Thi, vậy thì ít nhiều gì Quách bộ đầu cũng phải có liên quan tới vụ án của hãn”.

Lãnh Huyết khẽ gật đầu: “Nhưng chúng ta đã kiểm tra kỹ mười bốn vụ án trong tay Quách bộ đầu, không có vụ nào liên quan tới Hoắc Ngọc Thi hết”.

Hai người trầm mặc một lúc lâu, bất chợt Thiết Thủ cơ hồ như nhảy dựng người lên hỏi: “Tứ sư đệ, đệ có nhớ Trương Đại Thụ từng nói gì không?”.

Lãnh Huyết ngây người chưa kịp đáp thì Thiết Thủ đã cao giọng nhắc: “Trương Đại Thụ từng nói, trong các vụ án Quách bộ đầu tiếp nhận, có nghịch tử sát phụ, dụ dỗ thiếu nữ, liên hoàn đâm sát, cướp của giết người!”.

Song mục Lãnh Huyết sáng rực như sao: “Nhưng trong sổ hồ sơ để ở chỗ Tạ Tự Cư, không hề có liên hoàn dâm sát án!”.

Thiết Thủ gật đầu: “Trừ phi là Trương Đại Thụ nhớ lầm, bằng không...”.

Ánh mắt Lãnh Huyết càng sáng hơn: “Không thể như vậy, tuyệt đối không thể, bởi vì Trương Đại Thụ là kẻ sớm say chiều tỉnh, hơn nữa lại làm bộ khoái lâu năm, sớm đã quen với các vụ án, nếu như không phải những vụ đặc biệt kinh người thì y sẽ không thể nhớ được”.

Thiết Thủ gật đầu: “Con người Trương Đại Thụ cũng rất cương trực, y không có lý do gì để nói dối, lại càng không thể bịa ra thêm một vụ án”.

Lãnh Huyết hưng phấn nói: “Vì vậy có thể khẳng định hồ sơ rất tỉ mỉ mà Tạ Tự Cư đưa cho chúng ta đã được rút bớt đi, đối với án tình hoàn toàn không có tác dụng”.

Thiết Thủ nói: “Đối phương có thể rút đi hồ sơ một vụ án, đương nhiên cũng có thể rút đi vụ thứ hai, chúng ta ngay từ đầu đã bắt tay điều tra những vụ án mà Quách bộ đầu đang tiếp nhận, phương hướng là chính xác, nhưng đã uống công đi đường vòng mất một đoạn”.

Lãnh Huyết không nhịn được buột miệng nói: “Mà Tạ Tự Cư còn là người xử vụ án Hoắc Ngọc Thi nữa”.

Thiết Thủ nói: “Không có hồ sơ, chúng ta có thể đến kiểm tra trong danh sách phạm nhân ở nha phủ, thế nào cũng có kết quả”.

Kết quả đã có.

Hoắc Ngọc Thi đích thực đã từng bị bắt về quy án.

Người bắt y chính là Nhất Trăn Phong Quách Thương Hùng.

2.

Quách Thương Hùng từng bắt tên dâm tặc cực kỳ khó đối phó mà cũng không ai dám đối phó Thiên Hoa Hồ Điệp Hoắc Ngọc Thi về giam trong đại lao, sau đó Tạ Tự Cư đã ra lệnh xử quyết.

Chỉ là Hoắc Chử Tuyên phụ thân y quyền cao thế trọng, nên đã lợi dụng thế lực của mình, đem kẻ khác đi xử trảm, còn Hoắc Ngọc Thi thì lại tiêu diêu ngoài vòng pháp luật.

Sau khi Hoắc Ngọc Thi được phóng thích, y chỉ ẩn lánh một thời gian ngắn, rồi lại ra ngoài gây án. Quách Thương Hùng từng đích thân bắt kẻ này về, tự nhiên đối với thủ pháp gây án của y rõ như lòng bàn tay, trong lòng sớm đã có hoài nghi về cái chết của y, đến khi đi qua mộ trường thoát nhìn thấy bia mộ của họ Hoắc, liền liên tưởng ngay tới phụ thân Hoắc Chử Tuyền của Hoắc Ngọc Thi đã che đậy dung túng cho y, thế nên đã quyết định tố cáo Hoắc Chử Tuyền.

Đáng tiếc là Quách Thương Hùng đã bất hạnh ngộ nạn.

Nếu Hoắc Ngọc Thi không ra ngoài gây án, lại không đến Tập Gia Trang bắt Tiểu Chân, thì cũng không đến nỗi bị Thiết Thủ, Lãnh Huyết và Tập Thu Nhai bắt giữ, vụ án này cũng không bị vạch trần.

Bí mật của bia mộ là vậy, còn bí mật trong quan tài thì sao?

Thiết Thủ và Lãnh Huyết lập tức quyết định đi hỏi Tạ Tự Cư... những hồ sơ có sai sót đó đều là do y đưa cho hai người.

3.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đến nơi thì Tạ Tự Cư đã đi đâu mất.

Thiết Thủ liền tóm lấy một người để hỏi chuyện, người này là một dịch tống, họ Phụ, người người đều gọi y là lão Phụ, thống lĩnh bảy tám mươi nha dịch, bình thường thì uy phong lẫm lẫm, nhưng vừa mới thấy Thiết Thủ và Lãnh Huyết, y đã cười giả lả xun xoe... với uy danh của Tứ Đại Danh Bộ, bất luận là ai thì cũng phải cố kỵ và nể sợ ba phần.

Lão Phụ nói: “Tạ đại nhân đã nộ khí bừng bừng cười ngựa đi mất rồi”.

Thiết Thủ hỏi: “Đi đâu?”.

Lão Phụ liền đáp: “Đại khái có lẽ là đi đến nha phủ”.

Rồi y bổ sung thêm: “Đại nhân rất giận dữ, đây là mới là lần đầu tiên tiểu nhân thấy người tức giận như vậy”.

Thiết Thủ ngạc nhiên hỏi: “Có biết nguyên nhân vì sao Tạ đại nhân lại tức giận vậy không?”.

Lão Phụ gãi gãi đầu nói: “Tiểu nhân cũng không rõ, chỉ là... chỉ là sau khi tiểu nhân từ Lục Thủy phường ở Bạch Sa trấn về bẩm báo tin tức, đại nhân liền sầm mặt lại,

hỏi tiểu nhân có biết Du đại nhân giờ này đang ở đâu không. Tiểu nhân nói trưa nay phải thẳng đường xử án, nên mười phần chắc chín là Du đại nhân ở nha phủ. Tà đại nhân nghe tới đây thì xua tay ngắt lời tiểu nhân, sai đi chuẩn bị ngựa, rồi lập...".

Thiết Thủ ngắt lời y hỏi: "Người bẩm báo chuyện gì với Tà đại nhân?".

Lão Phụ ngạc nhiên ngẩn người ra giây lát rồi nói: "Là tin tức về huyết án của phú quý chi gia".

Thiết Thủ ngây người: "Phú quý chi gia?".

"Phú quý chi gia" là chỉ một gia đình thế tộc, người ta nói nhà này giàu ngang một nước, nhưng cả nhà người nào cũng luyện võ công, trong đó có mười mấy người còn rất nổi danh trong võ lâm, đột nhiên bị thảm họa diệt môn như vậy, không khỏi khiến cho Thiết Thủ và Lãnh Huyết phải ngạc nhiên, trong lòng chợt có cảm giác "như đã từng gặp ở đâu rồi" vậy.

Lão Phụ thấy hai người có vẻ ngạc nhiên thì liền hỏi: "Hai vị đại gia không biết huyết án phú quý chi gia hay sao? Huyết án này xảy ra vào nửa tháng trước, cả nhà đó không ai sống sót, tất cả kim ngân châu báu đều bị cường đạo vơ vét sạch, thảm nhất là phú quý chi gia nằm ở giữa hai châu, thế nên án không đến tay chúng tôi xử lý, mà cả Linh Châu cũng không nhúng tay vào, dằng dai kéo dài mười mấy ngày trời. Vì không rõ sự tình thế nào, nên Tà đại nhân đã phái tiểu nhân đi đến tận nơi điều tra xem thật có chuyện này hay không... thật thảm quá! Giết người cướp của thì thôi, lại còn cho một mối lửa đốt sạch nhà cửa đường hoàng hoa lệ, người đều chết hết cả!".

Y lại nói tiếp: "Sau khi tiểu nhân hồi báo, đại nhân nghe xong liền lập tức đi ngay...".

Đến đây thì lão Phụ không giấu nổi vẻ tự hào: "Thực không dám dấu, tiểu nhân đây được cái tay chân nhanh nhẹn, rất giỏi nghe ngóng, thế nên tri châu sự Ngô đại nhân cũng thường gọi đến sai sử, Tà đại nhân và Du đại nhân thì càng coi trọng...".

Nói tới đây, y mới phát hiện không còn ai nghe mình nói nữa.

Trước mắt không thấy bóng người, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã đi từ lâu.

Lão Phụ lắc đầu, lẩm bẩm nói một mình: "Kỳ quái! Hôm nay sao ai ai cũng khần trương, vội vội vàng vàng như thế nhỉ?".

Đương nhiên, cho dù y có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được nguyên nhân.

4.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết tiến vào nha phủ, không phải bằng cửa chính, mà theo lối nóc nhà.

Đương nhiên là hai người không làm kinh động bất cứ ai.

Hai người tới vừa đúng lúc.

Du Trấn Lan và Tạ Tự Cư đều ở trong nội đường.

Bọn họ đánh tranh cãi rất kịch liệt.

Chỉ nghe Tạ Tự Cư đang nói: "... ngài giấu không cho ta biết chuyện này, lại rút bớt hồ sơ án kiện, như vậy là có ý gì?".

Thanh âm của y vừa khàn khàn vừa hơi run run, rõ ràng là đang cố gắng áp chế sự phẫn nộ của mình.

Du Trấn Lan cười lạnh: "Chẳng có ý gì cả, mọi người đều đang rất vui vẻ, Tạ đại nhân hà tất phải khấn trương".

Tạ Tự Cư dẫn tới một bước, mặt đánh lại quát lên: "Ông thì đương nhiên là rất tốt, nhưng kỳ hạn Ngô đại nhân cho ta phá án chỉ còn lại có một ngày, vậy mà ông lại hủy đi những văn kiện quan trọng, hại ta phí mất chín ngày thời gian... ông...!".

Du Trấn Lan cười khẩy: "Quách bộ đầu tróc nã một tên đại đạo hái hoa thì có gì là ly kỳ?".

Tạ Tự Cư bưng bưng phẫn nộ: "Có phải Hoắc Chủ Tuyền bảo ông hủy đi án kiện đó không? Hừ! Hôm nay đột nhiên lại đưa tới thi thể của Hoắc Ngọc Thi, bảo là hấn đã dền tội. Ta kiểm tra lại mới biết tên dâm tặc này không lâu trước đó đã bị Quách bộ đầu bắt giữ, nhưng lật tung đồng án kiện lên mà cũng không thấy đâu, thế nên mới nghĩ đến chuyện hồ sơ ông đã đưa thiếu một, thì nhất định cũng có thể thiếu hai, sau đó sai người đến phú quý chi gia dò xét, quả nhiên đúng là có chuyện này".

Du Trấn Lan lại cười cười khẩy: "Thế thì sao chứ?".

Tạ Tự Cư nói: "Ông giấu được người khác, nhưng không giấu nổi ta. Thượng cấp sớm đã giao vụ án này cho Quách bộ đầu điều tra, chắc hẳn là y đã phát hiện được điều gì đó, nên mới bị sát hại. Nhất định ông đã hủy đi hồ sơ án kiện đó rồi đúng không?".

Sắc mặt Du Trấn Lan lúc xanh lúc trắng: "Như vậy đối với ta có lợi gì chứ?".

Tạ Tự Cư cười lạnh: “Chuyện hại mình lợi người xưa nay ta chưa từng thấy ai làm. Huyết án phú quý chi gia nhất định liên quan tới ông, chắc hẳn số tài vật bị cướp đó đang ở trong túi ông phải không?”.

Du Trấn Lan cười hăng hắc: “Ông cũng coi trọng ta quá đấy, ta dựa vào cái gì để huyết tẩy phú quý chi gia chứ? Ông nghĩ ta địch nổi Tập Thùy Kim Bát của đại đương gia Tịch Thu Dã hay sao?”.

Tạ Tự Cư thoáng ngẩn người: “Ông còn có đồng mưu??”.

Du Trấn Lan chợt thở dài một tiếng, ngữ khí trở nên hòa hoãn bớt phần nào: “Nào chỉ là đồng mưu, ta cũng chỉ là người bị người khác sai khiến, không thể không làm”.

Tạ Tự Cư đột nhiên “a” lên một tiếng, hồi lâu sau mới nói được nên lời: “Chẳng trách... chẳng trách...”.

Đúng lúc này, Thiết Thủ và Lãnh Huyết phục trên mái nhà chợt nghe một tiếng “bình!”.

Tiếng động này cực kỳ bất ngờ, hơn nữa không phải vang lên ở trong nội đường, mà là ở vách tường.

Đúng vào sát na mà tiếng động ấy vang lên, Thiết Thủ cũng đập mạnh xong thủ xuống dưới, phá tan mái ngói, Lãnh Huyết cũng tung mình nhảy xuống.

Khi Lãnh Huyết tiếp đất, chỉ thấy một vật rớt lại qua lỗ hồng trên tường, còn Tạ Tự Cư thì lắc lư mấy cái, miệng đầy máu tươi, há lớn ra cơ hồ như muốn kêu lên điều gì đó...

Du Trấn Lan mừng rỡ reo lên: “Người đến rồi...”.

Đúng lúc này, một người lướt nhanh vào. Cũng trong sát na đó, Lãnh Huyết đã lao tới đỡ lấy Tạ Tự Cư.

Du Trấn Lan kêu lên: “Đường huynh!”.

Đột nhiên, người kia bất ngờ lao tới phía y, nhanh như một mũi tên bật khỏi dây cung.

Du Trấn Lan ngây người, thời gian y ngây người ra đó chỉ bất quá chưa đầy một cái nháy mắt, nhưng chỉ nghe “bụp” một tiếng, ngũ quan họ Du đã nát bét thành một đồng thít bầy nhầy.

Lãnh Huyết không ngờ người này lại hạ sát thủ cả với Du Trấn Lan, không kịp xuất thủ ngăn cản. Nhưng Lúc này Thiết Thủ đã gầm lên một tiếng, từ trên cao nhảy xuống.

Người kia hừ lạnh, chiếc ô lập tức dương lên, song chưởng Thiết Thủ đánh vào mặt ô xoay tít, bao nhiêu lực đạo tích tụ trong chưởng lực đều bị đẩy bật ra.

Người kia vừa dùng ô đỡ lấy song chưởng của Thiết Thủ, vừa nhanh chóng lùi lại, dường như muốn thoát ra bằng lối cửa chính.

Lãnh Huyết xuất kiếm.

Khi Lãnh Huyết bạt kiếm, người kia đã bắt đầu nhảy lui.

Khi mũi kiếm của chàng đâm ra, người kia đã lướt tới bên cạnh.

Kiếm của Lãnh Huyết vẽ thành một đường thẳng tắp đâm tới.

“Xoạt!”.

Người kia đã lướt ra ngoài cửa, trên mặt đất rơi lại một vật.

Nón tre.

Kiếm của Lãnh Huyết đã bạt bay chiếc mũ luôn đội trên đầu của người cầm ô thần bí.

Người kia vẫn không dừng lại, xông qua trung môn, đột phá đại môn, lướt thẳng ra ngoài. Đám sai dịch trong nha môn chỉ cảm thấy như có một trận gió lướt qua bên mình, cả nhân ảnh cũng chẳng thấy đâu, nói gì đến chuyện bắt người.

Nhưng khi người này chạy tới thạch cấp, thì chợt thấy một cái bóng lớn từ trên ập xuống.

Thiết Thủ!

Thiết Thủ giao thủ một chiêu với người cầm ô rồi lại tung người bay ngược trở lại mái nhà, từ trên cao toàn lực truy đuổi đối phương.

Cùng lúc ấy, Lãnh Huyết cũng phóng ra.

Thời gian chàng bị chậm chỉ không đầy một cái búng tay, bởi vì chàng nhận ra Tạ Tự Cư nằm trong lòng mình đã tuyệt khí.

Chàng đặt thi thể y xuống rồi lập tức phóng ra. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Thiết Thủ và người cầm ô đã giao thủ bảy chiêu, một trước một sau cùng phóng ra ngoài. Lãnh Huyết thấy chung vẫn cách hai người bọn họ một khoảng bảy trượng, còn Thiết Thủ và người kia thì luôn giữ cự ly bảy thước.

Ba người lao đi như bay, cảnh vật hai bên chạy qua vù vù, không ai có thể đề khí nói chuyện được.

Ba người chạy liền một mạch bảy tám dặm thì người kia bất ngờ dừng lại.

Người kia bất ngờ đình bộ, liền lập tức quay người lại. Cơ hồ như lúc y ở trên không trung đã quay người lại rồi, chân vừa chạm đất thì liền đối mặt với Thiết Thủ.

Y đứng yên lặng, chiếc ô vẫn che sát mặt.

Y dừng lại bất ngờ, nhưng Thiết Thủ cũng nói dừng là dừng, đúng vào sát na mà y sững người lại đó, Thiết Thủ cũng giống như một chiếc đinh đã đóng sẵn trên mặt đất, không hề động đậy.

Khoảng cách giữa hai người vừa hay đúng bảy thước.

Người kia đột nhiên lên tiếng: “Hảo công phu”.

Đây là lần đầu tiên Thiết Thủ nghe thấy người này nói chuyện.

Cách một lớp giấy dầu của chiếc ô nhưng Thiết Thủ vẫn cảm nhận được ánh mắt của người kia, nóng bỏng như lửa dưới địa ngục nhưng lại làm người ta lạnh tới thấu xương thấu cốt.

Người kia nói hết ba chữ, Lãnh Huyết cũng vừa tới nơi.

Lãnh Huyết và Thiết Thủ đứng song song với nhau.

Lúc này hai người mới nhìn rõ, nơi bọn họ đứng, trước mặt là một vườn quả, quýt vẫn còn xanh, nhưng đã vừa lớn vừa tròn, xa xa là rừng cây rậm rạp, có tiếng nước chảy róc rách, mà một cây cầu tre vừa dài vừa hẹp bắc qua khe núi.

5.

Người kia đứng trước rừng quýt, cước bộ bình ổn như sơn, ô vẫn che thấp sát mặt. Lãnh Huyết và Thiết Thủ đã trải qua không biết bao nhiêu trận trượng, xưa nay chưa từng sợ hãi bao giờ, nhưng lần này cũng không khỏi cảm thấy sống lưng mình lạnh toát.

Sau lưng người này, còn có mười hai người nữa.

Mười hai thanh y nhân, đều vận kinh trang bó sát người, mười hai ánh mắt như hai mươi bốn đốm lửa, bảy người cầm kiếm tay phải, năm người cầm kiếm tay trái.

Lãnh Huyết và Thiết Thủ nhận ra mười hai người này.

Thậm chí đã từng giao thủ.

Thập Nhị Đơn Y Kiếm.

Sau lưng Thập Nhị Đơn Y Kiếm, bên trong rừng quýt, còn có vô số bóng người ẩn hiện, ở trên tán lá, ở sau gốc cây, có người cầm binh khí chực xông ra ngoài.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhận ra một số trong đám này.

Có một số là sai dịch, có một số là quân sĩ, có một số là hộ vệ, cũng có cả một số bộ khoái, ngục tốt... cho dù quá nửa là người Thiết Thủ và Lãnh Huyết không biết, nhưng từ y phục trên người bọn họ có thể khẳng định một điểm:

Những người này đều là người trong công môn.

Sau lưng Thập Nhị Đơn Y Kiểm, phía trước đám công sai là một người, đang ung dung bước ra.

Người này râu năm chòm phát phờ tới ngực, tướng mạo đường đường, nghiêm nghị mà hào sảng, uy phong凛冽, chính là tri châu sự Ngô Thiết Dực.

6.

Ngô Thiết Dực cười cười nói: “Hai người, cuối cùng đã đến rồi”.

Thiết Thủ cũng chậm rãi đáp: “Để ngài phải đợi lâu rồi”.

Lãnh Huyết chợt hỏi: “Quách Thương Hùng đã phát hiện điều gì?”.

Ngô Thiết Dực nói: “Kim ngân châu báu, ta đã lệnh cho Thập Nhị Đơn Y Kiểm chôn ở đây số kim ngân tài bảo đủ để xây dựng ba tòa thành”.

Lãnh Huyết nói: “Số kim ngân châu báu đó, vốn là của phú quý chi gia phải không?”.

Ngô Thiết Dực nói: “Của cả Lương Hà bát môn nữa, Tập Tiểu Phong của Tập Gia Trang tưởng rằng giết chết đại tổng quản Đường Thất Kinh sẽ có thể lấy được số tài sản này, nhưng thực ra châu báu không giấu trong Tập Gia Trang, mà chỉ có ta và y biết được địa điểm chôn giấu mà thôi”.

“Y” đương nhiên là chỉ người cầm ô.

Ngô Thiết Dực cười khan một tiếng: “Tập Thu Nhai vĩnh viễn cũng không thể tìm thấy kho báu đó”.

Lãnh Huyết lạnh lùng nói: “Nhưng khi các người chôn số tài bảo đó, Quách bộ đầu đã bắt gặp”.

Ngô Thiết Dực cười lớn: “Vì vậy chúng ta mới đổi sang một nơi khác, các người đừng hòng tìm nổi”.

Thiết Thủ tiếp lời: “Người phái Tạ Tự Cư đi điều tra vụ án này, hạn chỉ mười ngày phải phá án, mặt khác lại sai Du Trăn Lan hủy đi tất cả hồ sơ án kiện có liên quan. Mười ngày sau, Tạ Tự Cư không phá nổi án, người có thể danh chính ngôn thuận trừ đi y rồi”.

Ngô Thiết Dực gật đầu: “Vốn là như vậy...”.

Thiết Thủ lại nói tiếp: “Nhưng khi người giao nhiệm vụ này cho Hoắc Chủ Tuyền, y đã lợi dụng chuyện này, tiện thể cứu luôn nhi tử của mình, hủy thêm một hồ sơ nữa”.

Ngô Thiết Dực thở dài: “Đều do tên tiểu tử Hoắc Ngọc Thi đó không biết điều lại ra ngoài gây chuyện, mà gây chuyện ở đâu không gây, lại mò đến Tập Gia Trang đụng tới hai người, nên mới làm ra đại họa như vậy”.

Thiết Thủ cười lạnh lẽo: “Cái này gọi là lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó lọt”.

Ngô Thiết Dực cười cười: “Tình cảnh trước mắt, rốt cuộc ai chết ai sống còn chưa biết, phải xem lão thiên gia từ bi với ai thôi”.

Lãnh Huyết lại hỏi: “Người giết Tạ Tự Cư là sớm đã có dự mưu, nhưng tại sao cả Du Trăn Lan cũng không bỏ qua?”.

Ngô Thiết Dực hỏi ngược lại: “Hắn đã không còn giá trị lợi dụng, để lại một người hoàn toàn không có giá trị lợi dụng, để đợi hắn đến cáo giác với các người à?”.

Y lại cười cười nói tiếp: “Khi các người phát hiện Hoắc Ngọc Thi chưa chết, nhất định sẽ truy ra chuyện hồ sơ án kiện bị rút mất, sớm muộn gì cũng tìm đến Du Trăn Lan, cuối cùng tự nhiên cũng khó tránh khỏi tìm ra được ta. Lão Phụ nói cho các người, nhưng đồng thời cũng nói cho cả ta nữa, thế nên, ta đã sớm chuẩn bị từ trước rồi...”.

Y thở dài một tiếng: “Ta không ngờ chuyện này lại kinh động đến cả các người, nếu mà biết trước, ta thà đợi các người đi rồi mới làm”.

Lãnh Huyết lại hỏi: “Vậy Quách bộ đầu là do người hạ độc?”.

Ngô Thiết Dực cười lớn: “Y đến báo cho Du Trăn Lan biết mình phát hiện số tài bảo bị mất ở phủ quý chi gia và Lương Hà bát gia, Du Trăn Lan liền lập tức báo cho ta biết, nên ta đành phải tìm người hạ độc y mà thôi”.

Lãnh Huyết lại hỏi: “Ai hạ độc thủ?”.

Ngô Thiết Dực mỉm cười bí hiểm: “Quách Thương Hùng không phải tầm thường, rất tinh minh, xưa nay không hề tín nhiệm ai. Đáng tiếc là một người y tín nhiệm nhất, lại vì ba trăm năm mươi lạng bạc mà lục thân bất nhận... hạ độc hại y. Để cho y ôm bia mộ là ý của ta, dù sao địa điểm chôn bảo vật cũng đã chuyển đi, để cá người đồn nghi

ngờ vào mộ trường cũng là một điều thú vị. Thật không ngờ Hoắc Chử Tuyền lại sơ ý như vậy, gây nên đại họa!”.

Thiết Thủ không nén nổi, buột miệng hỏi; “Rốt cuộc là ai đã hạ độc Quách bộ đầu?”.

Ngô Thiết Dực chỉ cười không đáp, Thiết Thủ và Lãnh Huyết chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy thẳng từ dưới chân lên đỉnh đầu.

- o O o -